

Al recaure la conversa en nostras cosas de casa y molt particularment ab nostre Teatre Català s'animá doblement el seu rostre, llampagavejavan sos ulls brillants, per els quins escapava l'espresiu acompanyament de la vivesa del seu caracter. Se'n dolia del estat en que'l tenia una empresa desconexedora de lo qu'era amor al art. Del apoderament de la escena per traficants innobles, piratas que ab sas poch costosas adquisicions ofegavan els esclats dels genis qu'hi haurian pogut brillar-hi. I s'entusiasmava per la campanya que jo de temps havia emprés.

Al durnos la conversa per son camí natural a que jo tornés a parlar-hi del desitj que sentiam molts, de poguer veurer en escena la seva obra tantas vegades anunciada *Lo nuvi*, intercedint pera la concessió d'estreno al empresari que la tenia en cartera repetí el que ja m'havia dit en altres ocasions, que no'n tenia ell la culpa, que no podia transigir ab ridiculas exigencias que de llarc temps li havian interposat. Consideri, me digué, entrealtres cosas, varem una vegada arribar a quedar acordes referent a condicions i tot el demés. L'obra se posaria en escena amb la propietat deguda. Aquesta qu'es tan precisa en tota obra teatral, es imprescindible en *Lo Nuvi* per els afectas de lloch temps i forsa dramática, molt especialment en el segon acte. A la vista del públic deu presentarse l'interior d'un temple en el qual el públic te de presenciari la realisació de un casament del anomenats per sorpresa. Donchs, be, al cap de poch temps del indicat convení s'em vingué sollicitant la supressió del quadre i que'l substituhis per una explicació del fet, al comens del tercer acte... ¡Aixó mai! esclamava amb indignació. Avans no s'estrenará l'obra.

No hi ha que dir, si nostre punt final de la entrevista recaygué en el resultat que pogués obtenir el fallo del meu Procés. Convenciment cego, era'l que possehia referent al desenllás favo-

nable. No admetia suposicions contradictorias. Lo succehit a Barcelona no volia dir rés. Aquells ressorts també s'havian tocat allí, els coneixia un a un, el tenian se'ns cuidado, serian inútils allí no influirian en res, no hi havia poca diferencia. ¡Ahontaniriam a parar si a'n aixó s'arrivé! Ell se atenia a la raho, al text de la lley, a sos coneixements juriconsults, i per damunt de tot, a son nom d'autor dramátic...

—No'm deixi en la suposició de que vosté per un sol moment pugaduptar del resultat. Esperí la bona nova quina notícia a son temps li comunicaré.

¡Quanta confiança no hi tindria ell qu'era tant ric observador dels characters, bellesas i miseries d'aquest mon.

¡Sigué aquella, la nostre ultima entrevista! ¡Qui ho tenia que dir! Nos cartejarem. Amb el dia 13 d'Abril vingué la vista al Suprem. Seguiren uns quants dias d'espera. Al dia 28 va remetrem un telegrama en quin text si entrellegia un recel de la tempestat que anava a desarrrollarse. Acavaba dient que si's confirmés el que s'indicava, recorreria a un acte de gran ressonancia i que per demunt del Tribunal Suprem encare hi havia quelcom més. A l'endemá s'escampá la noticia de que'l Suprem havia recusat la meva petició, quedava donchs ferma la Sentencia de desterro.

No m'afectá gran cosa la noticia. El cop mes fatal el vareig rebrebr dos dias després. El de la mort d'aquell home generós, d'aquell geni d'aquella gloria patria que me honrá fentse seva la defensa de la meva causa.

Per aixó com mes dias passaren mes se'm va gravar i agegantaren la meva imaginació el recort d'aquella radera entrevista.

El destí va durme a cumplir el desterro d'aquella celeberrima i sens igual sentencia, precisament a un país, que demostrá estarne enamorat aquell privilegiat talent. Al país del seu *Rabadá*, del seu *Nuvi*, del seu *Mas Perdud*, *Bolva d'or*, *Gra de Mech*, *Cofis i mafis*, i moltes d'altres en que'n fa menció. Allí, tot me par-

El Defensor a Barcelona

En Conrad Roure

Vagi un coral record des de aquestes planes, per l'eminent juriconsult, l'home públic, l'antic company autor i col·laborador inseparable del fundador del Teatre Català En Frederic Soler (Pitarra).

En Conrad Roure, avui per sort, encara vivent, el seu cor generós i altruista el portà amb entusiasme a defensar la justa causa enfront els tribunals. Les flors del agraïment han anat rebrotant més ufanes a cada aniversari del aconeteixement que avui ens plan recordar. Al complir el quart de segle oferim al avui respectable octogenari, la més esplendent branca del nostre etern reconeixement.

LLIROIA

lava d'ell, arriantme els aplaudiments que després de mort continuá obtenint.

Cert que s'estrená *Lo Nuvi*, qu'entre'ls entusiasmats aplaudiments no s'hi pogueren barrejar els que li hauria prodigat el meu cor agraït. L'obra sigué estrenada no amb tota la propietat, qu'ell desitjava, no obstant la forsa de sa bellesa. sigué un triomf. Per mes de 50 nits conseguí arrearconarlas plajadas grollerias, que'n tan descredit arriaren á posar un dia a n'aquella casa convertintla en cau d'ursurpaciós, en lloch de temple de genis literaris. Benhaja el nom de Josep Feliu i Codina que, fins després de mort sostingué en aquelles mateixes taulas la defensa de la meva causa. El brill del seu talent artint per las esclietxas de la seva tomba conseguí mes que'l fuet de la mateixa crítica. Per aixó com més dias passan més dias passan, més s'em gravaba i agegantava inesborrables records d'aquella ultima entrevista.

JOSEP XIMENO PLANAS